

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 4. Monachi Auxilium Antiochenorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. A. C. 387. clinato, foris stantes expectabant exitum, & ferventia vota ad Deum mittebantur, ut Judices, sententia dilata, rem decidendam Imperatoris arbitrio remitterent. Tandem rei, ferro graves, in carcerem missi. Itaque viri, qui datis spectaculis populum oblectaverant maximis impendiis, & spectatissimis Reipublicæ muneribus fungebantur, per forum a satellitibus ducebantur. Bona eorum a Fisco tollebantur; signa & effigies Cæsaris ante eorum domus explicabantur. Uxores, domibus suis ejectæ, refugium requirebant, quam invenire ægre poterant, quod quisque eas recipiendo seditionis participes fuisse videri timeret.

§. IV.

Monachi, auxilium Antiochenorum.

Sup. XVII. §. 7. hom. 17. p. 193 Tunc Monachi, in vicinia urbis Antiochenæ habitantes, ex montibus suis descenderunt; cavernas, aut tuguriola, plurimorum annorum sedes, relinquunt, in urbem sua sponte commeant, ut afflictos consolarentur. Satis erat corpora sua ostendere, ita austeritate vitæ extenuata, ut solus aspectus sæcularibus vitæ contemptum inspiraret. Diem totam ante Palatii fores persisterunt, virili constantia iudicibus loquebantur, & pro nocentibus deprecabantur, dicentes, se ante non discessuros, quam Judices huic populo

populo parcere promississent. Responde-
runt Delegati, id minime in eorum esse
potestate positum; periculosi exempli
rem fore, si ejusmodi delicta relinqueren-
tur impunita. Monachi, se vero ituros,
ajunt, ut hanc gratiam ab Imperatore ef-
flagitarent; *namque, subjiciebant: pium
habemus Dominum! certissime offensi Prin-
cipis animum mitigabimus; non patie-
mur, ut infortunatorum hominum sangui-
nem fundatis, aut cum ipsis moriemur.
Gravia sunt istorum crimina, fatemur!
at non Clementia Imperatoris nostri ma-
jora.* Judices mirati virorum zelum,
nam profectioem Constantinopolim sus-
cipere parati erant, ne id facerent, pro-
hibuere; spem tamen suggererunt, for-
te ab Imperatore veniam impetrari posse,
si Monachi preces suas, libello scriptas, sibi
traderent; illico Monachi imperata fe-
cerunt. Tum, cum ea, quæ optaverant,
a Judicibus obtinuissent, sine omni mora
ad suam quisque solitudinem rediere.

Macedonii, cognomento Critophagi,
unius ex illis Sanctis Monachis memora-
bile fuit factum. Is erat vir valde sim-
plex, litterarum rudis, nullis exercitatus
negotii, qui vitam in montibus diu, no-
ctuque orando hæcenus consumpserat;
cum in medio urbis duos Imperatoris
Delegatos habuisset obvios, unius pal-
lium manu tenens, volebat, ut ambo ex
H h h s equis

Sæculum IV.
A. C. 387.

p. 105.

p. 195.

Sup. XVII.
c. 7. Theod.
V. hist. c. 20.
Philost. c. 13.

Sæculum IV. equis descenderent; iudices hominis au-
 A. C. 387. daciam indignabantur, cum pusillum se-
 nem viderent centonibus tectum. At,
 postquam ex comitibus aliqui, quis esset,
 notum fecerunt, descendentes veniam
 petiere, viri genua amplexi. Ipse, amici

Chryf. hom.
 17. p. 194.

mei! inquit: *dicite Imperatori!* *Homo*
es! subditi tui æque homines sunt, facti
ad imaginem Dei. Iratus es, ob illatas
injurias imaginibus æneis; quantum ve-
ro his figuris inanimatis imago viva, &
rationalis præstat! istis dejectis facile est,
alias substituere, & profecto jam novæ
erectæ conspiciuntur; hominis autem ca-
piti, quem interfeceritis, nec capillum uni-
cum addere potestis. Macedonius Syria-
 ce loquebatur, aliis verba ejus græco ser-
 mone coram Hellebico, & Cæsario inter-
 pretantibus. Ita loquentem non parum
 mirabantur, quippe ista argumentatio su-
 pra captum hominis rustici, & illiterati
 videbatur. Responderunt, se hæc re is
 parcendi causas ad Imperatorem delatu-
 ros. Non minor Episcoporum, quam
 Monachorum zelus fuit. Iudices in via
 morabantur, nec ultra progredi permit-
 tebant, nisi promisissent, in hoc iudicio
 potio rem misericordiæ rationem fore,
 quam justitiæ. Si Delegati id non pro-
 mitterent, sacerdotali vigore instabant;
 ubi, quod petebant, obtinuerant, genua
 eorum amplectebantur, & osculabantur
 manus,

manus, ut non minus humilitatis Christi-
 stianæ, quam fortitudinis exempla da-
 rent. Episcopus urbi Antiochenæ vic-
 nos, hac occasione oppitulum appro-
 perasse, credendum, eorumque pietatem
 Presbyterorum zelo adjutam.

Non eadem fuit Philosophorum Eth-
 nicorum charitas; hinc S. Chrysostomus
 non immerito istorum hominum igna-
 viam acerbius increpat. *Ubi sunt jam,*
inquiēbat: qui longa pallia gestant, bar-
bas egregias, & baculos in manibus? infā-
mes Cynici! canibus, quorum naturam
imitantur, miserabiliores! ad unum om-
nes urbe excefferunt, ut suam vecordiam
en antris occulerent. Econtra, qui suis
operibus demonstrant solos se veros Philo-
sophos, in foro comparuere, ad omne peri-
culum intrepidi. Urbis incolæ in deser-
ta, & solitudinis cultores in urbem mi-
grarunt. Et inferius: utriusque partis
opera bodie fabularum, quas narrant, fal-
sitatem, & nostræ Religionis veritatem
evincunt. Quia Monachi nostri Religio-
nem ab Apostolis acceperunt, pietatem eo-
rum, & fortitudinem imitantur. Ideo
libris nobis opus non est, ut hæc demonstre-
mus, dum res ipsa loquitur; ex Discipulis
Magistrum cognosces! nec multis sermoni-
bus indigemus, ut Paganorum ostentatio-
nem, & Philosophorum debilitatem osten-
damus; facta probant, hos bystriones nil
nisi

Sæculum IV.
 A. C. 387.

p. 196.

Investiva S.
 Chrysosto-
 mi in Phi-
 losophos.

Sæculum IV. nisi fabulas, & figmenta, comicis lufibus
A. C. 387. similia, simplici plebeculæ venditasse. Pro-

Hom. 16.
 enit.

pterea etiam S. Chrysoftomus Christianos vituperabat, si solatia in ærumnis a Paganis emendicarent. Senator gentilis ad populum locutus fuerat, ut panicum timorem excuteret, quem fallus rumor de militibus adventuris omnium animis ingesserat. Id ipsum, quod Ethenico aures dedissent, S. Chrysoftomus exprobrat in hunc modum: *Hujus viri industriam laudavi, at simul rubore suffusus sum, quod solatio hominis extranei vobis opus fuerit. Imprecatus sum, ut terra debiscens me vivum deglutiret, ne probro superessem, cum audirem loquentem ad vos, jamque afflictos solari, jam dejectos erigere; non enim decet, vos a Pagano confirmari, sed vestrum est, Infideles docere. Quibus oculis impofterum eos intuebimur? quid dicemus, si Infidelibus, forte calamitate pressis, necesse fuerit, constantiam in adversis persuadere?*

Liban. in
 Cesar. p. 510.
 in Helleb.
 p. 533.

Omnibus, quæ ad rem erant, perquisitis, & reis in carcere inclusis, inter Delegatos convenit, Acta ad Imperatorem mittere, & nova mandata, antequam gravius in reos animadverterent, expectare; ut ea acciperet, Cæsarius, quam celerrime potuit, Constantinopolim reversus est; Hellebicus Antiochiæ mansit. Tunc urbi tranquillitas rediit, respi-

respirare cives, spemque bonam concipi-
 pere cœperunt, cum iudices hæctenus
 neminem morte affecissent, & moram
 concederent, qua Cæsaris animus pro-
 pitari posset. S. Chrysostomus, qui in-
 ter hos inquisitionis motus siluerat, rur-
 sus concionari, ut adsueverat, cœpit;
 primis quatuor vel quinque diebus ser-
 monem a Gratiarum actione ob felicis-
 simam mutationem exorsus, in ipsa ora-
 tione de Creatione loquebatur, & teme-
 re jurantes increpabat. In alio sermo-
 ne sequenti illos arguit, qui obtento,
 quod prohibitus esset balneorum usus,
 exeuntes, in fluvio lavabantur, ibique in-
 solenter choreas agebant, quo etiam fœ-
 minarum curiositas attrahebatur; & hæc
 illo tempore dum primores civitatis alii
 in carceribus, alii in fuga, omnes vero
 ingenti timore perculsi erant. Fatetur,
 auditores suos illius dissolutionis non es-
 se participes, at hortatur, ut & alios re-
 trahere satagant.

Sæculum IV.
 A. C. 378.

Chryf. hom.
 II. p. 127.
 Chryf. hom.
 II. 12. 13. 17.

hom. 18.
 p. 211.

§. V.

Flavianus Constantinopoli.

Interim Episcopus Flavianus Constanti-
 nopolim pervenerat. Regiam ingres-
 sus, procul ab Imperatore constitit, si-
 lens, demisso capite, & velato vultu, ac
 si ipse solus seditionis Antiochenæ fuisset
 reus. Accessit Imperator, atque iram
 tenens,

Hom. 29.
 p. 226.